

28. 1990 : Ideology of the Aesthetic Blackwell, London
29. Foucault, Michel : What is an author (Essay)
30. Gramsci, Antonio 1996 : Selections from the Prison Note Books, Orient Longman, Madras.
31. Higgins, John 1999 : Raymond Williams - Literature, Marxism and Cultural Materialism Routledge, London.
32. Jameson, Fredric 1981 : The Political Unconscious Ithaka, U.P.
33. 1971 : Marxism and Form Princeton, U.P.
34. Jameson, Fredric 1990 : Post modernism or the Cultural Logic of Late Capitalism. Durham, U.P.
35. Makaryk, Irena, R (ed) 1995 : Encyclopedia of Literary Terms and theory, University of Toronto London
36. Marx, Engels 1968 : Collected works
37. Rice, Philip and Patricia Waugh (ed) 1977 : Modern Literary Theory - A reader, Arnold London.
38. Williams, Raymond 1986 : Marxism and Literature, Oxford University

ചിതയിൽ ചിരിക്കുന്ന പുകൾ

ഡോ. എം. റോമാലിൻ

അയപ്പണിക്കരുടെ പത്തുമൺസിപ്പുകൾ
എന്ന കൃതിയുടെ പഠനം. ഈ കവിതകൾ
സ്വർഷക്കുന്ന

ബൈതലം പലപ്പോഴും എന്നും മുഖ്യവിന്ദി
മിനുമിനുപ്പിലെ ഭദ്രവികരയിലുന്നിയ
ബാല്യത്വിലെന്ന്, ജീവിതത്വിലുടനീളം
മുത്യുവാസനയിൽ നിന്നു
ഉള്ളിയെ മടക്കിവിളിക്കുന്ന
ഭേദഭ്രാഞ്ഞികവിതയും
സമാനമോ അനുരൂപമോ ആണ്.

പുലർമൺതിന്റെ മുദ്രാസ്പർശമേലുക്കാതെ ഇളംവെ
യിലിൽ ഭവകി വിതയുന്ന പുകൾ-പത്തുമൺസിപ്പുകൾ.
ഭവകി ഉണ്ടുന്നതിനു പുകൾക്ക് അവധുദേതയ
നൂറ്റാണ്ടുണ്ടാകാം. കാലേ ഉദിച്ചുതരുന്ന സുരൂനിൽ
നിന്ന് നിറം വാറ്റിയെടുക്കാനെന്നുത്ത കാലവിളംബം,
നിശാഗ്രഹങ്ങൾക്ക് വിതിച്ചുകൊടുക്കാനില്ലാതെപോയ
ഗന്ധങ്ങളെന്ന നഷ്ടസ്ഥാനത്തിലും മുള്ളുകൾ നിരങ്ങ

2004-ൽ പുറത്തിരഞ്ഞിയ തന്റെ കാവ്യസമാഹാരത്തിനു അയുപ്പ്‌സ്റ്റിക്കർ ഇങ്ങനെ ഒരു പേരു നൽകിയതിന്റെ സാംഗത്യം മുന്നുരയായോ മറ്റൊ എടുത്തുപറഞ്ഞിട്ടില്ല. പക്ഷേ അസ്ത്രമന്ത്രത്തിനു വിനാഴിക്കൾ മാത്രം ബാകിനിൽക്കുന്ന സാമ്യാകാശത്തിന്റെ കുകുമത്തറികൾ ഈ കവിതകളിലാകമാനം പടർന്നിരിക്കുന്നത് അവഗണിക്കുവരുത്തി വയ്ക്കുന്നതാണ്. നീരഞ്ഞൾ കാമരുപികളാണെന്നത് മനസ്സിലിട്ട് ഈ കാവ്യമോലത്തിന്റെ കുകുമച്ചവപ്പീലെ രൂപഭാവങ്ങൾ സകൽപ്പിച്ചെടുക്കുന്നതിലും ഏറെ കൂതുകമുണ്ട്.

അരുപ്പത്തിരണ്ട് കുഞ്ഞുകവിതകളിലൂടെ പ്രകൃതിയോട്, മിത്രത്വത്താൽ തന്നിലെത്തന്നെ എഴുത്തുകാരനോട് ഒക്കെയായി നടത്തുന്ന ഭാഷണങ്ങൾ താണ്ടു ഇവ. പലപ്പോഴും ശ്രദ്ധാത്മവിനെ തമസ്കർച്ച ഇവയെല്ലാം ആര്ഥമലാം ഷണങ്ങളും ആയിരത്തീരുന്നു. പ്രകൃതിയും എഴുത്തും ജീവിതവും എന്താണെന്നല്ല തനിക്ക് എന്തായിരുന്നു എന്നുള്ള ഒരേറുപറച്ചിലിഞ്ഞ്, തിരുത്തൽക്കുടി നടത്തുന്ന ആധികലർന്നുണ്ടായശ്രദ്ധ ഇതു വരികളിലൂണ്ട്.

പ്രകൃതി വർത്തമാന കവിതയിൽ നഷ്ടബോധത്തിന്റെ ദേഹ്യസങ്കടങ്ങളോ, കടന്നുകയറ്റണ്ണൻ വരുത്തിത്തീർത്ത അസന്തുലിതങ്ങളുടെ ഭീഷണച്ചിത്രങ്ങളായോ മാത്രം കണ്ണുശീലിച്ചുവരുന്നതിനിടയിൽ പത്തുമൺപുക്കളിൽ അഗാധമായി സ്വന്നേഹിക്കുകയും ശാശ്വതമായി പൂർണ്ണകാൻ വെന്നുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരാത്മാവാക്യങ്ങ്. കേട്ടുമറന്ന എത്തോ കൂട്ടികമെയിലോ, കവിതയിലോയെന്നപോലെ കാറ്റിനെന്നയും പുവിനെന്നയും പുഴുവിനെന്നയും മിന്നാമിനിയെയും ഈ കവിതകൾ കൂട്ടുവിളിക്കുന്നു. ഈ കവിതകൾ സുഷ്ടിക്കുന്ന വൈതലം പലപ്പോഴും എല്ലാപ്പുഴുവിന്റെ മിനുമിനുപ്പിലെ ഭദ്രവികതയിലുന്നിബാല്പത്തിലെന്നല്ല, ജീവിതത്തിലുടനീളം മൃത്യുവാസനയിൽ നിന്നും ഉള്ളിയെ മടക്കിവിളിക്കുന്ന വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതയ്ക്ക് സമാനമോ അനുഗ്രാനമോ അണ്.

தானைய பூசூவினை தினிஷ்கப்பற்றி கொள்க புரவாட்டயாகவேன ஸுறுப்புத். மூலம் சுறைவதின்றி சாமாந்திர ஸங்கீதத்தையான். மூலம் சுறைவதின்றி சாமாந்திர ஸங்கீதத்தையான்.

வார்மகஜித் நினைவு கேசிக்கால். ‘காயின்பேரில் பூமதிபோல்’ என்று ஒரு தலமுரையெயாற்றிட எடுவிர்ப்பிட கவியிஞ்சின் மாரி ஹவிடெ பூமாலக் ஜெக்காள், புவிலூதெ வருணோஸ் குருநிலக்கொள்ள பங் தராமர திடிஸ்த் கனிவழகேக் கூடி மரக்குன ழுமியூடெ நல்ல ஶீலங்களில் அாரிடமி கூனை (புகசெ). “மங்களைக் கண்ணிலூரைக்கிட மஷவிலீகென்றானை டங்கி...” என தெர்த் தெரை கால்பனிக்கவிஶாஸத்திலே சாருதறைடெ வாவமளை பத்திலேயக்க கவி திரிசூவரிக்கயாள். கண்ணிறிகெனபோலும் தநயூன ழுமியூடெ கனிவாளை கவியக்க ஹபோஸ் காளைந புக்கெஜிலீப்பா.

“എന്നു മുറിയിലേയ്ക്ക് ഓന്നു വരു

ମୁରିଯିଲ୍ଲ ମନ୍ଦ୍ରାଜିଲ୍ଲୁଙ୍କ ମୁରିଣେତରବେଳିଚ୍ଛଂ ପରତତୁ” ଏଣ୍ଠ ମିଳାମିଳିଯୋଟ
ହୁଏ ମିଳାମିଳା ତଥାରେ ବ୍ୟାଲ୍‌ପାରିକାଳିଙ୍ଗପର୍ଯ୍ୟନ୍ତରିଳେ ଓରମ୍ଭିଲ୍ଲିକାହୁଣ୍ୟ. ପ୍ରାଯା
ଯିକୁତତୀରେ, ଏହିକାରିତରଯିରେ ଭୂତକାଳତତୀରେ ନାନ୍ଦୁତତ ସାହୃଦୟପରମ୍ୟରେ
କରି ଏହିତିରେଣ୍ଟକହୁଣ୍ୟ. ସାଧାରଣମ୍ଭାବେ, ନୀଳ ଯାତ୍ରୀରେ ତଥିଲ୍ଲିଙ୍ଗରେ
ମନ୍ଦ୍ରାଜିରିକାହା. ଏହିକିଲ୍ଲୁଙ୍କ ଏହି ମିଳାମିଳା ବେଳିଚ୍ଛରେତର ବଲ୍ଲାତେ ହୃଷିକେପ୍ତ
ଦ୍ୱାରା ମାତ୍ରମ୍ଭୁତ ପଲତିରୀଲ୍ଲୁଙ୍କ ହୁରୁଛିଲେଣି କାଳତତୀରେ ଆଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟପ୍ରେସ୍‌କରିବା
ଚର୍ଯ୍ୟାଣ୍ୟ. ହୃଷିକେପ୍ତ ପ୍ରାଚୀରେଣ୍ଟଯୁଙ୍କ ପ୍ରାଚୀର୍ଯ୍ୟରେକର୍ଯ୍ୟାମାଯ ବରଣ୍ଣାବେ
ବିଦ୍ୟୁତ୍‌ଜ୍ଞାନ ସଂଗେହପାରିବ୍ୟାଙ୍ଗଜୀରେ ଆଶତ୍ରୁତକର୍ମିରୀକୁଣ୍ଟ, ନାଟ୍‌ଜ୍ଞାନ
ଜ୍ଞାନ୍ୟାତର ଶେଷଶବସନ୍ତମାଯ ନିଷ୍କର୍ଷକରୁକୁଣ୍ଟ ହୁଏ କବିତକଜ୍ଜିରେ ପରିଦ୍ୱାରା
ପାକୁଣ୍ୟ. ‘କଣ୍ଠାକିଲ୍ଲିପ୍ରାଚୀର୍ଯ୍ୟରେ ବେଳିତ୍ରି’ ଏଣ୍ଠ କବିତଯିଲାକରିତ ବ୍ୟାଲ୍‌ପରିତ
ପରିକଷତତୀରେତରିଳେଣି ପ୍ରାଚୀର୍ଯ୍ୟରେଣ୍ଟକହୁଣ୍ୟାଣ୍ଡ. ଉତ୍ସକାରୀ ମର୍ଦ୍ଦିତ ବେଳିତ୍ରିରେ
ଜ୍ଞାନକାରୀ ଅଧିକାରିବୁଙ୍କ ଶକ୍ତିର୍ଯ୍ୟାଂଶୁ ତୋରକ୍ଷେଣ୍ୟାର୍ଥ କୁର୍ତ୍ତିକରି ବନ୍ଦ ପ୍ରାଚୀ
କି ପାଦ୍ମପାଦିତୀରେ ମତି ପ୍ରାଫ ଉତ୍ସକର ତୁରକଣ୍ୟାଂଶୁ ଏଣ୍ଠାଣ୍ଟ କବି ପରିଦ୍ୱାରା.
ହୁଣି ଅନ୍ଧାକର ପ୍ରାଚୀର୍ଯ୍ୟରେଣ୍ଟ ଉଠିପ୍ରାପ୍ତ କହାରୁତତାରେ ମତି ଏଣ୍ଠ ଅନତିଲଭି
ରମାଯ ଉତ୍ସ ପ୍ରଶର୍ଣ୍ଣପରିହାରମାଣ୍ୟ ହୃତିଲ୍ଲିଙ୍ଗରେତର ପରିବାରି ପ୍ରଶର୍ଣ୍ଣଜ୍ଞେ
କାରେ ସଙ୍କାରଣମାଯ ପ୍ରଶର୍ଣ୍ଣପରିହାରଙ୍ଗର୍ଯ୍ୟାଂଶୁ ତୀରୁମାନଙ୍ଗଜ୍ଞିଲ୍ଲାତର କୁର୍ତ୍ତ
ଯାହୋଚାନକିଲ୍ଲୁଙ୍କ ଉତ୍ସକର ନିଲ୍ଲାପ ନୀରୁଗ ପୋଲେ ଜୟିଲମାକୁଣ୍ଟ ହୁଏ କାଳ
ଅତିରେ କୁର୍ତ୍ତରୁବାଯକରିକ ମାତ୍ରମେ ଉଠିକରିପରିଯୁବାଣ୍ଟ ଦୟରୁମୁହୂର୍ତ୍ତ କାତ
ଲାଯ ଉତ୍ସ ଅଧିକାରୀ ନେତ୍ରସତ୍ୟମେ ବିଦ୍ୟିଯୋ ଆଧୀତରୀତିରୁଣ୍ୟ ହୁଏ ତୀର୍ପୁଣ୍ୟ
କରି. ରାଜ୍ଞୀବ ନଗନାଳୀଣ୍ଟ କୁର୍ତ୍ତିତତୀରେ ତିରିଚ୍ଛାରିବେଣ୍ଟ ସମାନତାର
ଅତିଲାଗ୍ନି ହୁଏ କବିତର୍ୟାଂଶୁ ମୁକ୍ତିତରୀତିରୁତୁନିର୍ମଳକହୁଣ୍ଟ. ପ୍ରାଫ ହୁଣ୍ଟ ପର
ରାତିରୁକିନାରେ ଉତ୍ସକର ଏଣ୍ଠ ରାତରେ ତଥା ସତରୀ ମନ୍ଦ୍ରାଜିପୋଯ ପର
ତିରେଣ୍ଟଯୁଙ୍କ ପରିକମାଣ୍ଟ.

പുക്കാത്ത, കായ്ക്കാത്ത മരങ്ങൾ വെട്ടിക്കളുമുണ്ട്. ശിത്രയുടെ മുലകളിൽ പണിതുയർത്തിയ നവസംസ്കൃതിയെ കവി ചോദ്യം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അതിനു മറുപടിയായി തന്റെ മരനുഹോയ ആർത്രതകളെ പുക്കൾ, 'ഇളംകാട്' എന്നീ കവിതകളിലും വസന്മായി ആവഹിച്ചുകൊണ്ടിരുമെന്നുണ്ട്. 115

ഒഴുവന്നുണ്ട് മാത്രമല്ല ഈ കവിതകൾ ചില അനുഭവങ്ങളിലാണു നിർത്തുന്നത്. പുക്കൾക്ക് നിന്തുമായ വിച്ചപറയില്ലെന്നും അതറിയുന്നവരുടെ ഓർമ്മയിൽ പുക്കൾക്ക് നിന്റെരീതം വിത്തിയുമെന്നും ‘തന്നും പുവില്ലോ’ പറയുന്നോൾ ദുരിതഭാവങ്ങളോട് മനസ്സിനെ ഇളംകാറ്റായി നിർത്താൻ ‘ഇളംകാറ്റില്ലോ’ പുക്കൾക്ക് പുതുനിൽക്കുന്നിടത്ത് കരയാനിടം കണ്ണുപിടിക്കാൻ വിഷമമാണെന്ന് ‘പുക്കളില്ലോ’ ഒരു പിടി ആപ്തവാക്യങ്ങളുണ്ട്. ഈവ ഉരുവിട്ടുപോകുന്ന കവിമനസ്സ് ജീച്ചിരിക്കുന്നത് ‘പലനിപ്പുച്ച്’യിലാണ്. പുതുക്കാനന്തിലുടെ നടന്നുപോകുന്ന ഈ കവി കാണുന്നത് മുഴുവൻ പച്ചപ്പ് മാത്രം. പുവും അരുവിയും ഇംഗ്ലൈനുകളും എല്ലാം പച്ചയുടുപ്പ് ചാർത്തിയിരിക്കുന്നു പ്രണയവും ഇംഗ്ലൈനുപ്പും പരിവെച്ചുമെല്ലാം ഹരിതമാകുന്നു. ഈ പച്ചയാണു പലനിമായതെന്ന് കവി ചിന്തിക്കുന്നോൾ, സുഹൃത്ത് പച്ചപ്പ് കവിയുടെ തോന്നലാണെന്ന് തിരുത്തുന്നു. കവിക്ക് അരങ്ങെന പ്രകൃതി-ശാഹ്നാ പ്രകൃതിയും, മനുഷ്യപ്രകൃതിയുമെല്ലാം ഈ കാലത്തിൽ പച്ചപ്പായി അനുഭവപ്പെടുന്നു എന്നതാണു സത്യം. പ്രകൃതിപരിസ്വാസങ്ങളും പ്രസാദത്തകമായി കാണുന്ന മേൽക്കവിതകളിലെല്ലാം കവിയ്ക്ക് അവ സാക്ഷിംണ്ട കാലത്തിന്റെ തിരിച്ചുവരവുകളാണ്. ഗണ്യമായും സ്വർണ്ണമായും രൂചിയായും കാച്ചപരായായും അനുഭവങ്ങൾ എന്നല്ല ക്ഷീതിവാസമാക്കത്തെന്ന മധുരമുറുന്ന ഓർമ്മയാകുകയും ഇവയോരോന്നും അതിലേയ്ക്ക് കൊരുക്കുന്ന തുടരുകളുമാകുന്നു. എന്നാൽ പ്രകൃതിയെ അതിന്റെ സാകല്യത്തിൽ കാണുന്ന കവിതകളുടെ ഭാവം തന്നെ ഇവയിൽ നിന്നേരെ വ്യതിക്രമമാണ്. അവിടെ ലഭിതസാധ്യമല്ലാത്ത പ്രകൃതിയുമായുള്ള വിലയനനാം കൈവരുന്നു. വിട്ടുപോകുവൻ തത്തപ്പുകയും അതേ തീവ്രതയിൽ ആ ഇടവുമായി പ്രണയത്തിലുകയും ചെയ്യുന്ന നിർമ്മതയുടെയും ആസക്തിയുടെയും സമ്മിശ്രതയിലാണ് ഈ തലം നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നത്. ഈ വെവരുധ്യങ്ങളിൽ നിന്നെങ്ങനെ ലയനം എന്ന നിർവ്വാണബശയിലെത്താനാകുന്നു എന്നു അനുഭവപ്പെടുന്നോൾ ‘ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത്’യിലെ അവസാനരംഗങ്ങൾ ഓർമ്മവരും. ശരിയായ കളി തീർത്ത നടുവൻ അരങ്ങീൽ നിന്നുടനെ പിരിയണം എന്ന നൃയതത്തിൽ ചരാചരങ്ങളോട് യാത്ര ചോദിക്കുന്ന സീത അല്പപസമയത്തിനുശേഷം ലയിച്ചു ഒന്നാകാനിരിക്കുന്നോൾ എന്നിനാണു യാത്രാമൊഴിക്കളുണ്ട് വിശ്വവിച്ചാരപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇതേ രീതിയിൽ ഒരു പിന്നക്കത്തിന്റെ സ്ഥരണ ദീപ്തമാക്കുന്നതാണു ഈ കവിതകളിലും പ്രകൃതിയുമായുള്ള ലയനസകല്പത്തിനു ആക്കം നൽകിയതെന്ന് കരുതാണോ.

എന്നായാലും പ്രകൃതി പുരുഷപരസ്പരപുരണത്തിൽ പുർണ്ണവിശ്വാസമാണ് കവിക്ക്. വ്യക്തമായും വ്യംഗമായും പരസ്പരം ഉഖംജമാകുന്ന ശിവശക്തി ദാദാരത്തെ വിവരിക്കാൻ കവികൾക്കിഷ്ടമാണ്. ഈ സന്നേഹാർജജം ശിലയായും കടലായും വാനമായും കടലിലെ തിരയായും കവി വ്യാവർത്തിപ്പി

കുന്നുണ്ട്. (ശില, കടൽ, ശാന്തം) ‘ഉന്നത്’യിൽ മടക്കെല്ലാത്ത യാത്രയിലേയ്ക്ക് പുരുഷനെ കഷണിക്കുന്ന പ്രകൃതി സുഗന്ധനിശ്ചാസങ്ങളെ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നതോടൊപ്പം ആ ലയനത്തോടെ താൻ വീണ്ടും ഉന്നത യാകുമെന്ന് പറയുന്നുണ്ട്. ഈവിടെ വർത്തമാനകാലത്തിൽ തെളിയെത്തുന്ന ഷത്രുചക്രങ്ങളുടെ ശാപമുണ്ടായാണെന്നും പരത്തിലേയ്ക്കാൻ പ്രകൃതി പുരുഷനെ രക്ഷിച്ചു കൊണ്ടുപോകുന്നത്. എന്നാൽ ഇതുകളെ വിശ്വാസിക്കാൻ കാലത്തിന്റെ അനിശ്ചയമായ ചാക്രികത സാധ്യമാക്കാൻ പുരുഷനിലുടെ പ്രകൃതി വീണ്ടും ഉന്നതയാകുന്നു. ഈ തരത്തിൽ ഉയിർത്തെതിളുന്നേല്പുകളുടെ, പുനർജജനികളുടെ സാധ്യത തള്ളിക്കുള്ളു നില്ല എന്നതാണ് ഈ കവിതകളുടെ പ്രത്യേകത. ‘ഓർമ്മ’യിലെ മരിക്കുന്ന മാനിനു മുകളിലിരുന്ന പാടുന കിളിയും, ‘കടലി’ൽ കടൽ എവിടെയാണെന്ന നാനിയാതെ വിരണ്ണാടി അവസാനം കണ്ണെത്തി നിന്നിൽ ലയിക്കേടു എന്ന അനുഭാവവുമായി വിശ്വാം ഒഴുകിക്കാണേഡയിരിക്കുന്ന നദിയും നിന്തുത എന്ന സപ്പനത്തെയും അനസ്യുപ്പത്രപ്രവാഹം എന്ന സത്യതേയും ഓർമ്മപ്പിക്കുന്നു. ‘മുത്തുപുജ’യുടെ കവിക്ക് ഉപാസനകളാകാം. അതിനും പ്രക്ഷാം അവസാനങ്ങളില്ല. കടലിലിലിയുക എന്ന സപ്പനസാക്ഷാത്കാരത്തിനായി നദികൾക്ക് ഒട്ടറെ കാലം ഒട്ടറെ ഇടങ്ങളിലും വിരണ്ണാടങ്ങളിൽക്കുണ്ട് നാ. അതുമേൽ ജീവിതത്തെ സന്നേഹിക്കുന്നോൾ മരണം മോക്ഷദായകമെങ്കിലും അതുവരെയുള്ള ജീവിത കാമനകളുടെ വിരണ്ണാടങ്ങളും പ്രിയരങ്ങളാകുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആത്മാനങ്ങളും ‘പ്രകൃതി’യിലാണ്. പ്രകൃതി, പുരുഷൻ തന്നെയായ കവിയോട് ഒട്ടറെ കാലം തന്നെ മിന്നതെന്നതാണെന്ന ചോദിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനു പകരം ഇപ്പോൾ കവി പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ച് മാത്രമാണെന്നുതുന്നത്. കാരണം പ്രകൃതിയും പുരുഷനും ഒന്നായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇന്നലെ വരെ താനേഴുതിയതൊന്നും പ്രകൃതിഗീതമല്ലായിരുന്നുണ്ട്. അതുമായി താഡാത്മയും ചെയ്യുന്നോഴും സത്ത തിരിച്ചറിയാനാകു എന്നു കവിക്കിവിടെ ഭോധ്യമാകുന്നു. എന്നും കൈവിട്ടുപോകുന്നോഴും അതിനി ലുശ്രക്കാളാനാകു എന്നതു ഈ വരികളിലും പറയാതെ പകുതി. കാരണം അതുനിമിഷങ്ങളിലെ തിരിച്ചറിയുകൾ പലതവത്തിൽ പല ഭാവത്തിൽ ‘പത്തുമണിപ്പുകളിൽ’ൽ ആവർത്തിച്ചു പത്തുക്കൾപ്പെടുന്നു. അവസാനത്തെ അതിമി

യാത്രയുടെ നിമിഷങ്ങൾ ആഗതമാകുന്നോൾ തയ്യാറാട്ടുപുകൾ പുർണ്ണ തയിലെത്തിയിലെല്ലാം വെള്ളിബ്യും, തിരിത്തുനടക്കുന്നോൾ ഇന്നുവരെ ദർശനിയമാകാതിരുന്ന, അശ്രദ്ധമാകിയ, പകുതി ഇപ്പോൾ അവഗണിക്കാൻ മനസ്സുനുവാദിക്കാതെ ദൃശ്യചാരുതകൾ - ഇതെല്ലാം ചേർന്ന മനസ്സായ ഒരു സാന്ദ്രാന്തരീക്ഷമുണ്ട്, ഇതിലെ ഒട്ടറെ കവിതകൾക്ക്. കവി

യാത്രയ്ക്കു നടത്തുന്ന തയ്യാറെടുപ്പുകൾ ഭാണ്ഡം മുറുക്കലോ, മുഖം മിനുകലോ അല്ല മറച്ച് സുഹൃദ്ദതിനോടുള്ള യാത്രാമാഴികളാണ്. അതു വളരെ പെട്ടുന്നാകുമെന്നും പറയേണ്ടതും പറയാനാഗ്രഹിക്കുന്നതും മുഴുവൻ പറയാൻ തനിക്കലും സാധിക്കില്ലെന്നുമുള്ള ആകുലസരം ഇത്തരം കവിതകളിലുണ്ട്. എങ്കിലും ആ അതിമിയെ കാത്തിരിക്കുന്ന നേരത്തിടിപ്പും അതിമിയുടെ പട്ടലന്നും എത്രയോ അടുത്തത്തികഴിഞ്ഞനാ സ്വയംബോധവും നിലനില്ക്കേ അജഞ്ചാതയാത്രയെക്കുറിച്ചുള്ള ആകാംക്ഷയിൽ ഭാവനാലോ ലമായ സകലപ്പങ്ങൾ ത്രസിച്ചുനിൽക്കുന്നുണ്ട്.

“രാവുകൾ പുവുകൾ പോലെ പറന്നു പോകും

സുരോദയങ്ങൾ ഉറഞ്ഞുപോകും” (ആനമലയിൽ)

“പകലിന്റെ ദയനിയത കുറഞ്ഞുപോകും” (ആനമലയിൽ)

‘വെള്ളമിളകുഞ്ചോൾ സംഗ്രിതമുയരുന്ന തടകക്കരു’, ‘ജീവിതവും മരണവും ഒരുപോലെ തോളിൽ ചായുന്ന മുഖത്ത് പുണിക്കുല പുക്കുന്’ ഇങ്ങനെയിങ്ങനെ ഈ ഇടത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മുഗ്ധസകലപ്പങ്ങൾക്ക് പലനിറം പകരുന്നോൾ കവി ഏകന്തലും വിട്ടുപിരിയാത്ത സുഹൃദ്ദത് കുടെത്തെന്നെയുണ്ട് ഈ സുഹൃദ്ദതിനോട് പറയുന്ന സ്വകാര്യങ്ങളാണ് യാത്രാമാഴികളാകുന്നത്. വ്യാകരണമില്ലാതെ തുറന്നും തുറക്കാതെയും എന്തും പറയാവുന്ന ഈ സുഹൃദ്ദാശണങ്ങൾ മരണത്തിന്റെ നിലപാടുത്താമെല്ലാതെ മറ്റാടിക്കത്താകാനിക്കില്ല.

പറയാനാത്തതും എന്നിട്ടുമെന്തോ പറയാതെ പോയതും പക്ഷേ ആത്മാവിൽ നിന്നു കാലമേരെ ചിന്തേരുതെള്ളിയിട്ടും വിഭ്രാഞ്ചിയാത്തതുമായ ‘കെട്ടിക്കിടക്കുന്ന ടെട്ടറ പ്രിയവാക്കുകൾ’ ആകുന്നതുകൊണ്ട് ഇവയിലെ ‘നീ’ എന്ന സുഹൃദ്ദതിനെ ഒരു പ്രണയനുലിൽ കൊതുത്തുകെട്ടുന്നതാകും എറവും എഴുപ്പം. നിസ്സഹായനായും അനുശയാശയനായും, സാന്നിധ്യത്തിനായി നിർബന്ധം പിടിച്ച് കുടുകാരിയോട് പറയുന്ന ഈ വാക്കുകൾക്കപ്പെടുവും ഒരു സുഹൃദ്ദതുണ്ട്. ഒരു കേവല കുതുപ്പിലത്തിന്പുറം ആ സുഹൃദ്ദതിന്റെ വേരുകൾ ചില ആത്മയിദാർശനിക മണ്ണടരുകളിലേയും ആഴ്ചനിറങ്ങുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ അടരുകളിലാണു കവിയെ തിരിച്ചറിയാനാകുക. “നാം പിരക്കുന്നേം നമ്മുക്കൊരു സുഹൃദ്ദതും പിരക്കുന്നു” എന്നു കണ്ണിത്തുന്ന പാവി’ൽ തന്റെ കാലിൽ ചുറ്റി വരിയുന്ന പാവു തന്നെയാണു സുഹൃദ്ദത്. എന്താണിതെവെക്കിയതെന്ന സുഖാനേഷണത്തിൽ തുടങ്ങി ഈ വരവിനു ഒരു പാവിണ്ടെ അവതാരം തന്നെ വേണ്ടായിരുന്നോ എന്ന കെറുവിൽ കവിത അവസാനിക്കുന്നു. എറെക്കാലമായി കാത്തിരുന്ന ഈ സുഹൃദ്ദത് ആസക്തിയുടേയോ ഭീകരയുടേയോ വാ പിളർത്തി ദയപ്പെടുത്തുന്നതെന്നിനാണെന്ന പരിഭ്രമാണ് കെറുവിന്റെ അടിസ്ഥാനം. വ്യക്തിപരതയിലേയും പ്രവേശിച്ചാൽ അടിയുലച്ച് ശരീരഗ്രംതമായ സന്തം രോഗാതുരത തന്നെ

യാകാം വാപിള്ളർത്തി ദയസക്കങ്ങൾ നൽകിയ ഈ നാഗാവതാരം. കുടവരൻ സർവാത്മാനാ തയ്യാറെടുത്ത ദേഹങ്ങൾക്കുമേൽ എന്തിനാണിതെങ്കിലും കാളിയമർദ്ദനങ്ങളുണ്ട്. അവയുടെ ഭാതാക്ക ജോക്ക് സകടം ചോദിക്കാതെ ചോദ്യമാകുന്നു.

അയ്യപ്പനിക്കരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ജനിച്ച അന്നമുതലേ നിശ്ചലയിക്കുന്നുള്ളത് മുത്തുപുജയുടെ, സന്ധ്യാസ്താവങ്ങളുടെ കവി വിപ്രതിപത്തിക്കളേതുമില്ലാതെ വർഷപ്പിച്ചും ഉപാസിച്ചും കുടം നിർത്തുന്ന മരണമെന്ന അപ്രതിരോധനയോഗത്തിനു കീഴടങ്ങുകയല്ല മരിച്ച തീർത്തും കാൽപനികമായി പ്രിയദയായ മരണത്തിൽ വിലയം പ്രാപിക്കുകയാണ്. ആ വിലയനത്തിന്റെ ഇടയിലാനുഭൂതിയായോ മരണം ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുന്നു. ചങ്ങമുഴയും ഇടപ്പിള്ളിയും മരണത്തോടുള്ള ഈ തീവ്രാഭിനിവേശശത്തിൽ അഭിമർച്ചവരാണ്. കാൽപനികതയുടെ പാശ്മണ്ണപ്രലതി നില്കുന്നും ആയുനികമായ കവിയുടെ ഈ മരണാഭിമുഖ്യത്തിനു മറ്റു ചില വിതാനങ്ങളുണ്ട്. പെരുവിരിലിൽ നിന്നു ചുറ്റിപ്പിണ്ണിതു പാവാൻ മുത്തുപെരുവിരിലിൽ വിഷശരമേറ്റ് കാലനിയോഗത്തെ ധാർശിക്കുന്നതും അരു സർക്കുന്ന യദുകുലനാമനായ കൃഷ്ണനിൽ നിന്നു തെള്ളെ പെരുവിരിലിൽ അരു മരണാടിക്കുന്നതു കാത്തു മരണാടം പാവുകളുടെ ചുംബന്തിനു നൽകി ചരിത്രനിയോഗത്തെ കാത്തു കിടക്കുന്ന വസാകൾക്കെല്ലാം രവിയിലേയ്ക്ക് എറെ ദുരുംണം. വിധിയ്ക്ക് സർവ്വാഞ്ചാ ഇരുക്കളായി നിന്നുകൊടുക്കുക എന്ന പരിക്കുള്ളേറ്റേ ഒരുവിരിലിൽ വാൻ ആയുനികതയിലെത്തുണ്ടോൾ ദർശനിയമാകുന്നത്. പെരുവിരിലിൽ നിന്നു ഉച്ചിയോളം പടർന്ന പാപസക്കങ്ങളുടെ വിഷം പുരണ്ണമായി മരിക്കാണെന്നു വിധിയുള്ളുവെന്നു തീർച്ചയുള്ളതിനാൽ ഓരോ അണ്ണവിലേയ്ക്കുമുള്ള വിഷപ്പനരതെതു ആ തലമുറ ലഹരിയാക്കി മാറ്റുന്നു. ഈ ലഹരി തന്നെയാണ് കവിയുടെയും മരണരതി.

മുന്നു കവിതകളിൽ നേരത്തെ സുചിപ്പിച്ച തൊൻ/നീ കവിയുടെ സ്വത്യം നേശശാത്തിനുള്ള താക്കോലുകളുകുന്നു. തനിലെ തന്നും കവിയും പരസ്പരം തേടുകയും നിർവ്വചിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായി തോന്നും. ഇവർ തമിലുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ കവിയായ താൻ അപരത്തെ അപരനാക്കുകയും ആ അപരത്തെ തന്റെ വായനക്കാരെന്ന സകൽപ്പിച്ചട്ടുകുകയും ആ അപരത്തെ എഴുതി ‘എഴുതി’ൽ കവി പരയുന്നത് ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ അപരനോടാണ് ‘എഴുതി’ൽ കവി പരയുന്നത് തനിക്ക് കവിത അറിയാനുള്ള വഴിയാണെന്ന്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ എഴുതുതിനെ സംബന്ധിച്ച് പുർണ്ണത, സഹലത എന്നിവ വ്യർത്ഥിക്കാണെന്ന ഒരു തീർപ്പിലെത്തുണ്ട്. എങ്കിലും ‘കവിതക്കുണ്ടി’ലെത്തുണ്ടോൾ തന്റെ എഴുതിപ്പിനു തനിൽ വായനക്കാർക്കും തിരുപ്പിനേം മരിപ്പിനെ ആലോചിക്കുന്നുണ്ട്.

“നമ്മുടെ കവിതയും
നമെ കൃടുതൽ അടുപ്പിക്കും
അതു സീക്രിക്കറ്റും അനുഗ്രഹിക്കും
ജീവിതം പോലെ...”

ഇവിടെ ജീവിതവും കവിതയും ഒന്നാകുന്നു. കവിയ്ക്കുള്ളിലെ കവിയും വ്യക്തിയും ഒരേല്ല; ഇത്തരം അഭേദത്തെളിഞ്ഞില്ലെന്ത് വായനക്കാരനും കവിയും കൂടി ഒന്നാകുന്നു - സ ഹൃദയൻ എന്ന പദ തതിന്റെ പുർണ്ണമായ അർത്ഥവ്യാപ്തി ‘സംഭാഷണങ്ങളിൽ’ ഇത് ദ്വശികരിക്കുന്നുണ്ട്.

“നമ്മുടെ കവിതയെന്നല്ല
നമ്മുടെ സംഭാഷണമെന്നാണ് പറയേണ്ടത്”

കവിതയ്ക്കും സംഭാഷണങ്ങൾക്കുമിടയിലെ വരണ്ണകൾ തട്ടിയുടച്ച് ഈ വരെ കവിതയെന്ന് നീട്ടിയതെല്ലാം സന്നോധ്യാക്കുകളാണെന്ന് ഈ കവിത ചതുരമിട്ട് അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. ഈ ഈ ശ്രമത്തിലെ അവസാനകവിതയാണെന്നത് യാദ്യശ്രീകമാണെന്നും കാണാനാകില്ല.

ഈ കവിതകളുടെ വായന അടിവരയിട്ട് നിർഭ്രൂതണ്ടത്

“രു സപ്പനമുണ്ടെനിക്കെങ്കി, ലതു നീയെന്നു

പറയുവാനെന്തിനു മടിക്കണം എന്ന്?” (മടി) എന്നിടത്താണ് കവിത കവിയുടെ ജീവിതവും സ്വപ്നവും തന്നെയായിരുന്നു.

“അവസാന ശ്വാസം വലിക്കുന്ന മാനവൻ

അവനിയോടിണങ്ങെന യാത്ര ചൊല്ലും” (മടി)

എന്നതിനുശേഷം ഒരു സ്വപ്നമുണ്ടെനിക്കെങ്കിൽ... എന്നു ഒരാവുത്തി കുടിയാക്കുമ്പോൾ ഈ വരികൾ കവിയുടെ ജീവിതത്തിലേയ്ക്കും വലിച്ചു നീട്ടുന്ന കൊടിപ്പുടമാക്കുന്നു.

ഒട്ടേരോ കാലം വിദ്യുഷക ഭാഷയിലും ആസ്യാദകരുമായി സംബന്ധിച്ചിരുന്ന അയ്യപ്പണികൾ ഈ കവിതകളിൽ ആ വേഷം അഴിച്ചുവെച്ച്, എന്നോ മറ്റൊ വെച്ചു കാൽപ്പനികതയുടെ സ്വനിഗ്രഹ മന്ത്രങ്ങളെ തിരികെ വിളിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനാൽത്തന്നെ കവിത തനിക്കൊരു സുന്ദരസ്പന്നം തന്നെയാണ് എന്ന് ഏറ്റുപറയുവാൻ ഇതിലും ഉചിതമായ മറ്റാരു സന്ദർഭമില്ല.

സഹലമീ യാത്രയെന്നു ഉരുവിട്ടുകൊണ്ട് ആതിരയെ പ്രതിരേഖക്കാൻ ജനലരുകിൽ നിൽക്കുന്നതും, ഒരു വിളക്ക് കൊള്ളുത്തി വാതിൽ ചാതി വരുകയെ വേണ്ടു എന്നു കടത്തുതോണിയുടെ കയർ വലിവിനു ശാന്തമായി കാതോർക്കുന്നതുമായ വരികൾ വായിച്ച് ദീപ്തന്മർശനകൾക്ക് കൂട്ടായി ഇനിയോന്നു കൂടി ‘പത്തുമൺപുകൾ’ ചേർത്തുവയ്ക്കുന്നു. അവനിയിലെ വേദനയിലും വിരഹത്തിലും മധുരമുണ്ടെന്നും നന്ദിയുള്ള ഭൂമിയുടെ കൊതി തീർക്കണം എന്നിട്ടു മരണം വരുന്നെങ്കിൽ വരെട്ട് എന്നും; ഒരു കൊല്ലം കൂടി യഞ്ചുനും തതികെന്നും ജീവിതത്തോടുള്ള ആസക്തിയും വിശ്വാസവും

പലയിടത്തും ചിതറിക്കിടക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും,
“സുരൂൻ കടലിൽ താഴ്ന്നിരഞ്ഞി
എന്തേ മനസ്സിലും ശാന്തമായി
ഇരുണ്ട ഈ ലോകത്തുനിന്നും
ഇരുന്നുകിട്ടുന്ന ഒരു പിടി മല്ല്
മന്ദഹാസമേം്ട് മുൻഞ്ഞ മുദ്രവായ മനസ്സിന്റെ ചിന്ത
അതിനപ്പുറം എന്തുണ്ട് കിട്ടാൻ?
ആർക്കും ഒന്നും കൊടുക്കാനുമില്ല” (സുരൂൻ) എന്നു പറഞ്ഞ സുഹി
അതിന്റെ കൈപിടിച്ച് മടങ്ങുകയാണ് കവി. അവസാനത്തെ അതിമിയുടെ
ഈ വരവിനു മുന്നാണു പത്തുമൺപുകൾമൊരുക്കി കവി കാതത്തുനിന്നു. പ്രവചനത്തീക്ഷ്ണം എന്നതുള്ള ഈ വാക്കുകൾ ചമയ്ക്കുന്ന ത്രികാലജനാന
അതിനപ്പുറത്തെ ഇന്ത്രിയബ്രായതലം കാവുദേശനങ്ങളിൽ ഒരു ചിതയിലെ
സോം ഉണ്ണർന്നുവിരിയുന്നു.